

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1093 19 tháng 6 năm 2016

Thơ ngỏ

Chơn Tâm

*Chơn tâm tự giác thông hành triển
Góp ý dựng xây một mối hiền
Đạo đức giúp hồn không lụn bại
Từ tâm phát triển tự nhiên hiền*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám 1991

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Không ở nơi nào?
- 2) Muốn được nhẹ nhàng như vậy thì phải làm sao?
- 3) Nhân quả luân hồi là gì?
- 4) Nghiệp tâm là gì?
- 5) Bé nói buông bỏ vậy niệm Phật để làm gì?
- 6) Sự thăng trầm trong tâm tư của con người tại trần gian này do đâu mà có ?
- 7) Khả năng tâm lý là gì?

<p>1) <i>Hỏi: Không ở nơi nào?</i></p> <p>TL: Thưa bước vào tâm thức thì mới rõ chân không.</p>	<p>2) <i>Hỏi: Muốn được nhẹ nhàng như vậy thì phải làm sao?</i></p> <p>TL: Thưa thì phải ăn ít thiền nhiều thì mới gạt hái được phần kết quả đó.</p>
<p>3) 08-08-91</p> <p><i>Hỏi: Nhân quả luân hồi là gì?</i></p> <p>TL: Thưa sự phát triển của tâm linh tức là sự hiểu biết đến đâu thì sẽ được về vị trí đó, nó cũng là trật tự của càn khôn và vũ trụ. Cho nên nhiều người có kinh nghiệm tu học thường khuyên người đời nên hướng thiện thay vì làm những điều có mưu tính và ác ý, người thanh tịnh là người đã tự dần thân tháo gỡ được nghiệp tâm.</p>	<p>4) <i>Hỏi: Nghiệp tâm là gì?</i></p> <p>TL: Thưa nghiệp tâm là ôm giữ bất cứ một việc gì trong tâm, người tu nên buông bỏ tất cả những gì có thể ôm giữ được trong tâm, thì tâm thức sẽ được tự do thanh tịnh. Đó là nền tảng tiến hóa của người tu hành thiền.</p>
<p>5) <i>Hỏi: Bé nói buông bỏ vậy niệm Phật để làm gì?</i></p> <p>TL: Thưa niệm Phật là bước thăng tiến tới quân bình nhiên hậu mới nhớ nguyên lý của Lục tự Di Đà, thức hòa đồng mới được mở, lúc ấy mới có cơ hội sống trong tự nhiên và hồn nhiên, trí óc minh mẫn và phán xét rõ rệt hơn, người tự thực hành phải tự vượt qua từ giai đoạn một thì mới có cơ hội trở về không, cho nên người tu đi đến giai đoạn trong không mà có, trong có mà không thì sẽ không còn tội phước và tự cảm thức được nguyên lý vô sanh, trong không lại không luôn thì ở lãnh vực nào cũng sẽ không bị ô nhiễm, chẳng làm điều tội thì chẳng có tội, chẳng kể công chẳng có tính phước. Tự nó trở về thanh tịnh và viên mãn, lúc nào xuất ngôn cũng tràn đầy nguyên lý vô sanh, thì sẽ chẳng bị buộc trong sanh tử luân hồi nữa, nói thì dễ nhưng hành thì khó, cứ thiền đi sẽ được thông suốt ở về sau, chứ cứ dùng miệng môi bàn bạc thì sẽ bị chậm trễ và chẳng đi về đâu cả.</p>	<p>6) 09-08-91</p> <p><i>Hỏi: Sự thăng trầm trong tâm tư của con người tại trần gian này do đâu mà có ?</i></p> <p>TL: Thưa sự thăng trầm là do điện năng sở hữu của con người, tùy thuộc theo hoàn cảnh hiện hành của cuộc sống, buồn vui lẫn lộn, không phân minh được sự thâu và phóng từ trong ý thức và mọi sự kích động và phản động ở xung quanh, nghiệp duyên lại vãng bất thường, người thanh tịnh thì cảm thức rất rõ những sự trắc ẩn của đối phương, biết mà không bao giờ nói là để cho đối phương tự nó phát triển khả năng tâm lý của chính nó.</p>
<p>7) <i>Hỏi: Khả năng tâm lý là gì?</i></p> <p>TL: Thưa đã được làm một con người tại mặt đất này, đều có một nội khoa tâm lý sắp sẵn trong tâm thức, tự nó phát triển sống động, tùy theo giác quan hướng thượng hay hướng hạ của chính nó. Nó cũng là một y sĩ tâm linh hằng hữu từ bao nhiêu kiếp làm người, biết được nội khoa tâm lý và vị trí phát triển thì sẽ không còn sự vui buồn vẩn vương trong nội thức nữa, chỉ biết hăng say trong việc làm khi nó muốn làm mà thôi.</p>	

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Tịnh Khẩu

*Tịnh khẩu qui nguyên khí của Trời
Trí tâm thanh tịnh tự phân rời
Cần khôn vũ trụ đồng phân thức
Thế cảnh chung đời chuyển khắp nơi.*

*Tâm giao thanh tịnh phân lời
Trời cao phối hợp đời đời dựng xây
Thực hành tịnh khẩu dịp may
Tâm vui mùi đạo đổi thay thế tình
Tự mình cảm thức tâm linh
Chiều cao vô tận hành trình quang khai
Tự mình khai triển chẳng sai
Đường đi thơ thới tiến hoài không ngưng
Khai thông tiến hóa từ từng
Hương tâm thanh tịnh cảm mừng phút giây
Điểm quang phát triển vui vầy
Tâm giao bình đẳng tâm này tự tu
Khai thông thức giác chẳng mù
Vui hành đời đạo an du cuộc đời
Thức tâm khai triển hợp thời
Thực hành thanh tịnh tự rời tham sân
Chẳng còn lý luận nghĩa ân
Bình tâm học hỏi ân cần tiến lên
Thực hành tương ngộ Bề Trên
Cùng chung khai triển đạt nền cảm thông.*

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng.*

TRÍCH BĂNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

Khóa Tịnh Khẩu Tại Big Bear (3 tháng 5 năm 1993)

Cuốn 1 (tiếptheo)

Bạn đạo: Kính thưa Đức Thầy, sao mỗi khi con bước vô nhà là con thấy khó chịu rồi là sao Thầy?

Đức Thầy: Thì trước ở trong mình con có con mới rút trước, trong nhà ăn mặn!. Thì con ăn chay và tu lại tinh tấn, thanh lọc thì cái linh khí con nó hồi sinh lại. Nó làm mất hết rồi, không có phát triển được đâu. Không thanh lọc mà không tinh tấn ăn chay tu thì cái linh khí nó không có khôi phục được; rồi nó cực khổ tâm lắm! Khổ mà

không biết khổ cái gì, cực mà không biết cực cái gì, buồn mà không biết buồn cái gì trong đó.

Bạn đạo: Dạ, con khóc hoài mà con...

Đức Thầy: Uất khí không à. Nó không thông mà! Cơ tạng không có vận hành đều, uất khí không! Con đi thanh lọc đi.

Bạn đạo: Dạ, con cảm ơn Thầy.

Đức Thầy: Ừ. Còn bây giờ là muốn tu thiện thì phải làm Chiều Minh cho nhiều cho nó giải bớt cái độc tố ở trong ruột ra.

Bạn đạo: *Thưa Thầy con muốn hỏi: Con kêu ba con lên trên này đó thì ba con nói ở nhà giữ nhà, tại vì đi hết rồi không có ai ở nhà hết. Rồi con nói: “Ba giữ cái gì? Ba giữ tới bao giờ?”. Rồi con cũng, con cũng, con dụ, con dọa ông để ông lên trên này. Có gì để nhờ Thầy, Thầy giảng giùm cho ba con biết.*

Đức Thầy: Bây giờ mình tuổi lớn rồi, có cơ hội thanh tịnh, mấy chục năm động loạn, cặp mắt, lỗ tai, cái miệng, nói, nghe đủ chuyện là toàn là nghiệp không, không có cái gì tốt cho bản thân của người già. Người lớn tuổi cầu cái gì? Cầu tiến hóa, cầu linh hồn được tiến hóa; sau này trăm tuổi tôi có nơi đàng hoàng thay vì cực khổ, ma quỷ ám hại. Thì mình có dịp lên đây cộng tu với các bạn ở đây thì mình cũng, cũng gom gọn, gom được một số vốn về trời, chứ không phải tới đây là vô ích. Vô đây là cũng gom một số vốn đi về trời. Cho nên tới đây gom lại những cái gì mình mất mát, sửa chữa những cái gì mà mình quên mình và trở lại với chính giác của chính mình. Tuổi già chỉ mong có bấy nhiêu đó thôi. Khi mình trăm tuổi, nhắm mắt mình hẳn không bị lệ thuộc nữa; chứ bây giờ ôm của, giữ nhà hoài rớt cuộc rồi cũng vậy đó thôi, đâu có phát triển được. Phát triển tâm linh là quan trọng.

Bạn đạo: *Dạ thưa Thầy, má con thì má con khuyên, khuyên hai anh con là nghe nói sợ động đất gì đó, mừng 8 mừng 9 gì đó, hai anh con nên đi tiểu bang khác chơi, xa lánh vài bữa đi. Thì má con không hỏi nhưng con biết má con vẫn có những cái sợ lo..*

Đức Thầy: Lo về chuyện đời, động đất. Làm sao cho cái tâm mình không động, thì đất động chứ tâm mình đâu có động, đó là cái hồn mình mới được thoát; lúc nào cũng phải giữ cái tâm không động. Còn người đời họ, nhiều nhà tiên tri đã nói rằng: “Tận thế rồi!”. Đã có một kỳ, ngay bên Âu Châu cũng lo tận thế, mấy nhà giàu tỷ phú bỏ tiền hết, lên núi; rồi qua bữa sau thấy còn, xe cộ chạy rầm rầm cũng chạy xuống phố mua đồ, cũng sống lại như bình thường. Cái chuyện đó chúng ta không phải lo, chuyện đó ông Trời lo. Sự hiện

diện của mình ở trên mặt đất này đâu có biết có, nhưng mà ngày nay mình có là ông Trời làm, mình đâu có quyền gì làm mà phải lo. Nhiều người, hồi nào giờ nghèo chưa trúng số, trúng cái bị xe đụng chết toi ba mạng luôn cũng có!

Cho nên, mình thấy cái chuyện làm để tự nhiên phát triển, chính mình có tên tuổi mà không biết tên tuổi này làm sao? Của trời đất, mà sự sống của mình đây mình cũng không hiểu làm sao? Cái duyên lành nó đưa đến mà thôi, thì mình lo tu là tốt. Chạy đi đâu mà khỏi lưới trời?! Chuyện của trời làm mà làm sao mình tính được, không có tính được. Như núi lửa ở Manila, những người sống ở núi lửa, cảnh nó đẹp, tốt biết mấy, chết không còn một người trong cái lúc đó, rồi nghĩ sao? Họ đâu có nghĩ họ bị chết một cảnh như vậy đâu, không! Chuyện ông Trời làm mình không có lo, mình lo làm sao tu tâm thanh tịnh. Ở đời thì mình có hiểu nghĩa rõ rệt, trung tín rõ rệt, nhiều đó đủ rồi. Lúc nào Trời kêu là mình dạ, đi thôi, không có cãi. Ông Trời nói, đâu có nói chuyện với ông Trời được. Quý vị chưa xuất hồn lên, gặp ông Trời, đó mà quý vị có cơ hội nói chuyện; không có được một giây nói chuyện, không có được trình một cái chuyện gì hết, tự nhiên Ngài nói hết. Thì chừng nào mình, sự sống của mình cũng do những tia sáng của Ngài ban chiếu, của Thượng Đế, thì tất cả mình tin nơi đạo, tin nơi Thượng Đế thì không còn cái gì mất mát hết. Mà không tin nơi Thượng Đế, không tin nơi đạo thì sẽ mất mát dài dài, mất cả tâm linh, mất cả của cải. Chứ mình không có tính hay bằng ông Trời tính đâu. Những nhà tử vi cũng bị chết vậy thôi, xác ngài cũng phải bỏ mà ra đi thôi chứ không có làm cái gì được. Suốt ngày tính chuyện cho người ta nhưng mà rốt cuộc cũng chết queo, không làm được cái gì hết! Cho nên nói cái câu “Vạn sự trên đời là không”. Nhiều người hay nghe bói này kia, kia nọ: anh sẽ phát đạt, anh sẽ làm giàu; giàu đâu không thấy, cũng khổ hườn khổ hoài thôi! Càng giàu càng khổ, càng tham càng khổ là vậy; mà tu đây nó giảm bớt tham, nó giải bớt nghiệp, nó không có khổ. Ai tranh đua gì tranh đua, nó vui; nó vui với Trời Phật, nó vui với sự thanh nhẹ, nó vui với ánh sáng từ bi của nội tâm của nó, nó đầy đủ rồi, nó không có thiếu một cái gì hết, thì nó mới đem lại sự bằng an cho người khác. Còn nếu mà tử vi hay, quẻ dịch hay là tôi đã học lâu rồi; chính ông Tư biết quẻ dịch mà, tôi không bao giờ học. Mà tôi

còn phê bình, hỏi đó tôi nói: “Ông có nói gì nói, rốt cuộc cũng chết à! Tôi chỉ lo tu thôi.” Nói đúng, nói đúng trăm phần trăm cũng vậy đó thôi, cũng phải: tôi chết rồi tôi phải đi làm sao? tìm đường tôi đi chứ! Tôi bị giam xuống thế gian, tôi là căn bã của thanh quang, óc tôi vẫn sáng suốt, vẫn hiểu chuyện này, vẫn hiểu chuyện nọ; tin lẽ phải, tôi phải tiến theo lẽ phải, tôi nghe lời chân lý tôi đi thôi. Còn cái này hù, cái kia hù tôi không có nhận nữa; dứt khoát như vậy nó mới tiến bộ, cái óc mình nó bừng sáng được.

Bạn đạo: Con xin cảm ơn Thầy.

Đức Thầy: Ừ.

Bạn đạo: Dạ, con thưa chào Đức Thầy, các bạn đạo. Khi con đã vô trong thiền, đã hai năm với Thầy, thì từ ngày con, cũng hằng ngày con để hướng về Trời Phật con thiền, mà khi con đã nhận đạo thì cái chuyện ngoài vẫn đem đến con rất nhiều mà con vẫn vượt qua tất cả, gia đình, cả con con. Thì ngày nay con thấy cả gia đình con và các con của con nó cũng thương con trở lại, không phải còn như ngày xưa. Thì con thưa Thầy, cái sự bệnh của con thì lắm lúc trầm trọng mà lắm lúc nó đã hết, mà lắm lúc nó trở lại. Thì xin thưa Thầy, để chỉ dẫn con trong đường đạo, con bước theo Thầy, con nguyện từ đây, đường sống chết con theo đạo, con không bao giờ... Ngày xưa, con biết tu từ năm 18 tuổi, thì lúc con hướng về đạo, lúc con hướng về đời, thì ngày nay con thấy trong đường đạo là đường vinh quang của con, thì tất cả Thầy đã hướng dẫn cho con, thì sự trần đời

con đã buông bỏ hết, con sẽ trở về với Thượng Đế, con xin Thầy hướng dẫn cho con trở về đường tu.

Đức Thầy: Con tin nơi đạo, con sống nơi đạo, tin nơi đạo thì không bao giờ con bị mất gì hết. Con sẽ khôi phục những cái quá trình ác ôn của con kiếp trước, con sẽ được khôi phục lại, hướng thiện tiến hóa. Cho nên, ông Trời đã dẫn dắt con nhiều lắm rồi, con thấy không? Con cũng là thầy bói, nói chuyện đủ thứ hết cho người ta nhưng mà chuyện mình không có lo được. Ngày hôm nay con bắt đầu lo chuyện mình, giải quyết chuyện mình, rồi hướng thiện, rồi nó thanh nhẹ, lúc đó mới giải quyết được cái chuyện tiền kiếp. Có tiền kiếp mới có kiếp này, mà nhìn kiếp này biết được tiền kiếp mình ác ôn. Bây giờ mình phải lo sửa và hướng thiện tới đa, khai triển tâm từ bi. Nếu không chịu hướng thiện á, thì nó dồn dập về của cải, tình tiền, gia đình bất ổn, khổ thêm thôi! Dứt khoát tu. Con nói chết bỏ, nhưng mà dứt khoát tu để phát triển cái tâm từ bi sáng lạng. Có tâm từ bi phát triển tương lai nó mới có vinh quang. Cho nên, ngày hôm nay con đến đây tu thiền chung với anh em bạn đạo để phát triển tâm từ bi thanh nhẹ của chính mình, cộng tu với tất cả bạn đạo, đó là điều quý. Con phải nhìn lại, nhìn lại chính con thôi, không cần nhìn người khác. Quá trình con làm cái gì? bây giờ kết quả cái gì? Cũng hai bàn tay không, có nắm được cái gì? Bây giờ chỉ nắm được cái tâm thức, lo bồi dưỡng cái tâm thức cho nó sáng lạng, đó là cái của cải vô cùng mà con có, con nắm lấy con đi.

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

Cảm Tạ

Gia Đình chúng con xin danh lễ chư vị bề trên, Đức Quan Thế Âm Bồ Tát, Đức Tổ Sư, và Đức Thầy. Quý Bạn Đạo khắp nơi trên thế giới đã hướng tâm cầu nguyện cho Mẹ của tôi là cụ bà :

HUYNH THI THOM

Được về cõi Thanh nhẹ và hòa nhập khối cộng đồng Vô Vi.

Kính Bái

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT vạn vật thái bình.

Nguyễn Trọng Hiếu bạn đạo Melbourne Úc Châu .